

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen JJ

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen JJ", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 18*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2000 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-jj-txt-shoot-idce795bb0-74b3-4e7d-ad37-26f9f58669f8.pdf> (tilgået 09. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 18

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Første Paaskedag til Aftensang i Frue Kirke (i Mynsters Prædiken) nikkede hun til mig, jeg veed ikke om det var bedende ell tilgivende, men i ethvert Fald saa hengivende. Jeg havde sat mig paa et afsides Sted, men hun opdagede mig. Gud give hun ikke havde gjort det. Nu er halvanden Aars Lidelser forspildte, alle mine uhyre Anstrængelser, hun troer dog ikke, at jeg var en Bedrager hun troer mig. Hvilke Prøvelser forestaaer der ikke nu hende. Det næste bliver, at jeg er en Hykler. Jo høiere vi komme op, jo rædsommere. At et Msk. med min Inderlighed, min Religieusitet, kunde bære sig saaledes ad! Og dog kan jeg nu ikke længere leve alene for hende, ikke udsætte mig for Mskenes Foragt, for at tabe min Ære, det har jeg jo gjort. Vil jeg ikke i Vanvid gaae hen og blive en Skurk blot for at faae hende til at troe det — og hvad hjalp det. Hun vil dog mene, at jeg ikke forud var det.

Hver Mandag mell. 9-10 Formiddag har hun mødt mig. Jeg har intet Skridt gjort derfor. Hun veed, hvilken Vei jeg pleier at gaae, jeg veed, hvad Vei hun

jeg faar dog gjort Alt saaledes, at hun ikke ahner, at hun dog maaskee selv har lidt Skyld. En ung Pige skulde jo have Stilhed og Ydmyghed, i det Sted var det hende der var stolt, mig der maatte lære hende Ydmyghed ved selv at ydmyge mig. Da tog hun mit Tungsind forfængelig, hun troede, at det var fordi hun var en saa mageløs Pige, at jeg var saa ydmyg. Da bød hun mig Spidsen, Gud tilgive det, hun vakte min Stolthed, det er min Synd. Jeg løb hende paa Grund. Det havde hun fortjent, det er min oprigtige Mening men ikke det Senere. Da var det, at mit Tungsind vaagnede, jo mere hun nu i lidenskabelig Heftighed klamrede sig om mig, desto mere følte jeg Ansvar, saa tungt var det aldrig bleven, havde denne Strid ikke været. Da brast Baandet.